

„Stajerc“ izhaja vsaki ponedeljek, d'atiran z dnevom naslednje nedelje.
Naročnina velja za Avstrijo: za celo leto 3 krome, za pol in četrť leta razmerno; za Ogrsko 4 K 50 vin, za celo leto; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron; za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se račun naračunimo z ozirom na visokost poštnine. Naračunimo je plačati naprej. Posamezne številke se prodajajo po št. Uredništvo in upravnništvo se nahajata v Puču gledališko poslojpe številke 3.

Slava Tebi, ki si nas kmete ljubi!

Kmečki stan, srečen stan!

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopiše se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak tiskovec.

Za namatila trodnitvo ni odgovoriti. Cena oznanih inseratov je za celo stran 8.00, za 1/2 strani 4.00, za 1/4 strani 2.00, za 1/8 strani 1.00, za 1/16 strani 0.50, za 1/32 strani 0.25. — Pri večkratnem ozirom se cena primerno zniža.

Stev. 52.

V Ptuj v nedeljo dne 26. decembra 1909.

X. letnik.

In mir ljudem na zemlji...

Na prostem, pod sijajem

nebov s ti-sočerimi svojimi zvezdami, spali so največji trpni stajerega sveta, bedni in raztrgani pastirji.

A ravno k njim je prišel angel božji ter jim oznanil svet pretresujočo vest, da se je povodil sin božji... Sin božji, — neznanega, po prerokih oznanjenega izveličarja izbranega naroda... In pastirji so šli tja ter našli v hlevu v revnih jasilicah in v družbi živine sveto dšarstvo. In se uči božanskega dojenčka je zasvetel nebeški svet, ki je potem v par stoletjih z besedo ljubezni premagal ves svet.

Beseda ljubezni! Stari rimski narod je ni poznal. Ta mali narod, ki si je vstvaril z žilavo vstrajnostjo sredi v močvirju in na samotnih gričih svoje mesto — Rim, ki je postalo potem središče vsega sveta, — ta narod poznal je tedaj le boj in sovraštvo, le suženstvo in prelivanje krvi, le zmagovalce in premagane, le goli meč in palmo posvetnega vživanja. Pravijo, da sta bila ustanovitelja tega mesta in te rimske države dvojčka Remus in Romus, ki ju je dovil volk. In to mleko divje zveri prešlo je starim Rimljanom v kri, z brezsrčno krvoločnostjo so šli v boj in so premagali polovico takrat znanega sveta. Šele v gozdovih ob Rheinu so se jim zoperstavili nepremagljivi germanski narodi in v bitki v teutoburškem gozdu, katere spomin se je ravno letos praznovalo so vrgli Germani rimsko armado v močvirje in zadušili v potokih krvi nadvlado rimsko. Doma in v ostalem svetu pa so bili Rimljani še vedno vladarji. Saj je

Božične solzice.

Spisal K. L.

Sneg je pokrival z mehko odejo ves svet in skozi noč so bližnji njegovi kristali kot žareče igle. Temno smrečevje bilo je podobno neznanim strahovom in v nočnem vetru je šumelo ter šepetalo.

Globoko v snegu je stala Furlanova hiša in niti opaziti bi je ne bilo, ko bi ne žarela luč iz malih oken. Ta mila, prijazna luč v temni samotni! Daleč od vsake vasi je ležalo Furlanovo posestvo in najbližnji sosedi so bili v poldirgu uru oddaljenem trgu.

A bil je božični večer... Gotovo je nebiški angel našel tudi v to samotno pot, gotovo je stopil s tihimi koraki pred revno kočjo, gotovo je odprl vrata in vstopil in prinesel v kmetovo izbo tihoga veselja božičnega, čiste praznične radosti... Ali morda ne? Ali je božični angel na to kočjo pozabil?... V sobi je stala sedemletna Anica pri oknu in tiščala bled obrazek na mrzle šipe: kda; pride božični angel in prinese smrečico s stoterimi luči in požlačenimi jabolčki?... Ali zunaj je ostalo vse temno in otroške oči so zaman gledale na sneženo planjavo. Vse je bilo zunaj temno. — Anica pa je hipoma zazebelo in v neizmerni žalosti so ji kapale solzice iz oči, ena za drugo.

Žalostni božični večer je bil pri Furlanovih. Pred

znano, da je segalo njih gospodarstvo čez vse danes avstrijske pokrajine, da so oni ustanovili velikanske ceste in gradili mesta Aquileja, Emona (Ljubljana), Poetovio (Ptuj), Vindobona (Dunaj) itd.

Velikanska sreča v vojski napravila je pa stare Rimljane mehkužne in moralno zanemarejene. Njih paganska vera je obsegala celo vrsto bogov in polbogov. In ti maliki so imeli povsem človeške čednosti in človeške slabosti. Bili so hrabri vojaki, peljali v svojem olimpu boje, se zavzemali v človeških vojskah za to ali ono stranko in imeli tudi zanimive ljubezenske romane... z eno besedo: kar je bilo slabega in gnilega v tej stari rimski državi, to so Rimljani obesili tudi na ramena svojih malikov. Sami so bili požrešni, pijani in pohotni in zato so tudi svojim „bogovom“ te lastnosti pripisovali... Sovraštvo, brezmejno, strupeno in krvoločno sovraštvo in vživanje, zopet brezmejno pohotno vživanje, prave orgije v jedi, pijači in spolnem življenju, — to so bila temeljna načela moralno propale rimske države.

Tudi židovstvo je bilo od Rimljanov premagano in osužnjeno. Bil je to trdni narod, ki se je držal z jekleno vstrajnostjo desetih božjih zapovedi in ki ga je pripeljal Mojzes po naročilu starotestamentskega boga Jehoveh v hvalisano deželo, kjer „med in mleko teče“. Rimljani pa so z očitno svojega meča prisilili žide, da jim bi morali plačevati davke in priznavati cesarjevega namestnika. Težka leta trpljenja in suženstva so bila to za od „boga poklicani narod“ židov, katerih ponos je bil velik in ki so se smatrali za prvo ljudstvo na svetu. Ali vzdržali so vso sramoto in vso tiho jezo nad rimskim trinoštvom, kajti vedeli so, da se bodo bodejo besede prerokov uresničile: prišel bode odrešenik, sin božji.

In — prišel je! V revnem hlevu se je porodilo Mariji dete in trije kralji iz jutranje dežele so sledili zvezdi-vodnici, da padejo pred

par dnevi je delal kmet v gozdu in pri podranju mu je padlo debelo deblo na pesa. Teško ranjen ležal je zdaj v postelji in na ustnice stopale so mu male kapljice krvi. Vsa obupana stala je žena ob postelji in strešla bolniku. Prazno in mrzlo je bilo v njenem srcu in nikogar ni imela, da bi ji pomagal. Sama je bila, sama z bolnikom in z otrokom... Oj ti sveti večer, ti večer visokega razkošja!

Furlanu je bilo tako slabo, da je leno prešnila groza, da ji brez pomoči udišine. Kaj storiti? Po zdravniku; hitro po zdravniku! Ali koga poslati? Sama ni mogla iti, kajti bolniku je morala stresti. Otroka poslati? Druga zloba ni bilo.

„Anica, ti moraš v tuj teči! Tam poiđi h krčmarju in povej, da oče umira in prosí, da naj takoj zdravnika pošlje! Ali greš?“

S tihim, žalostnim pogledom je Anica vbovala. Mati jo je povila v debelo ruto in jo poljubila. »Ne boj se, moj otrok, Bog te varuje! In vrni se hitro, da rešiš očeta!«

Deklece je stopilo pred prag. Poklicalo je domačega psa sultana in ga vzela s seboj. Kakor ljubeznive lučice so se svetile zvezde na nočnem nebu.

Hitro je korakala Anica naprej in sultan je stopal poleg nje, kakor da bi čutil resno nalogo otroškega va-

novorojenim „kraljem vseh kraljev“ na kolena... Nesrečna usoda! Oholi Rimljani, oprti na široki svoj meč, so se rogali v družbi ovenčenih lahkoživk opijanjem temu rojstvu! Rogali so se prerokom in čez desetletja, ko je postalo božansko dete mož, iztegnili so Rimljani krvavo svojo roko in pribili sina božjega na križ sramote... In židovski farizeji so se bali za svojo duhovsko nadvlado, za svojo učenjaško veljavo, — oni, ki so se vili pod nogo Rimljana, izročili so sami Odrešenika smrti — „na križ z ojim“, so kričali in dali raje roparju Barabasu življenje... In zagriženi žide, raztreseni po vsem svetu, pričakuje še danes svojega odrešenika, od jeruzalemskem zidovju stokajo in se solzijo in božanska roka jih je razširila po vseh vetrovih. Rimljanov pa, ki so v pohotnih objemih ob svojem meču prezirali beraškega Boga v revnem hlevu, — teh Rimljanov ni več! Križ, na katerega so pozneje „kralja židov“ nacarenskega Jezusa pribili, ta križ prevladuje danes ves omikani svet, ta križ je znamenje nepremagljivega krščanstva, ta križ se sveti v zraku in izpolnila se je beseda: in hoc signum vincens — v tem znamenju bodei zmagal.

To je zgodovina Jezusovega rojstva! In v tem zmislu jo praznujemo mi odrasli ljudje, od boja za obstanek utrujeni, slabotni ljudje! Židovska vera bila je prikrojena le za žide in z o-ujem in mečem, kakor Muhamedanci, razširjevali so jo stari židi. Vera starih Rimljanov bila je vera vživanja in vsled tega vera bogatitnov, vera prostih vojaških mož... Obema pa je bila ena misel temelj: sovraštvo! Jezus nacarenski pa je dvignil božanski svoj glas in zaklical nesmrtno, večno besedo ljubite se med seboj in ljubite tudi sovražnika... In še na križu v groznih smrtnih mukah je zamrmljal bičani in s trnjem kronani mučenik: Oče od, pusti jim, ker ne vejo, kaj delajo.

Tako vemo, da je rojstvo ustanovitelja krščanske vere, Jezusa nacarenskega, obenem

ruha. Daleč naokrog ni bilo nobenega živga bitja, nobene hiše. Sneg je bil zmrznjen in pot gladka.

V otroški glavi so bile hitro kakotne misli na bolanega očeta posabljene. Saj danes je bil vendar sveti večer, — krasni sveti večer, na katerega misli in upa otroško srcu skozi celo leto... In kakor da bi imelo prijatelja poleg sebe, govorila je Anica glasno s psom: »Veš, sultan, ko prideš doma, prineseš bode angelj božično drevesce... Oh kako bode lepo... Požlačenim orehi in svečice in lepota... Vse bode moje, moje...«

Anica je prišla srečno v trg, kjer jo je krčmar, star prijatelj očeta, presenečen sprejel. Ali potem je šel po zdravnika in pustil voz vpreči. Med tem časom pa je sedela Anica ob krčmarjevem božičnem drevesu v sredi domačih otrok. Z neskončnim veseljem je gledala na svete lučice, na zlate ugraje in orehe in jabolčka in stotere nepoznane, krasne stvari. Mrzle ročice so se ji bottele same dvigniti in čutila je vročo željo, da bi smela vzeti vsaj eno jabolčko... Krčmarica je vidila otrokove poglede in ji je dala z lahkim nasmevom pa zlatih orebov.

Krnali potem se je Anica s krčmarjem in zdravnikom proti domu odšeljala; sultan pa je zalajal in tekel za vozom.

Na poti ni izpregovorila Anica nobene besedice.

rojstvo večne ljubezni. In zato odlo- žimo ob svetem večeru vsakdanjo obleko, s to vsakdanjo obleko pa tudi vse vsakdanje misli in vso sovraštvo in vso jezo in vsa malenkostna nasprotja... Jezus se je porodil — in mi naj bi se v tem tajnostnem času pripravili, kdo je bolj pobožen, kdo je bolj pameten, kdo ima bolj prav? Mi naj bi zaradi malenkostnih posvetnih stvari pozabili na nauke božanske? Mi naj bi ljubezen preganjali in sovraštvo raz- širjevali? Ne, ne, pod božično drevesce in pred jaslice stopimo! In ozirimo se na svitlo oko dece, ki v tem svetem trenutku ne pozna nobenega črta, ki se raduje v vzvišenem veselju, da se je On porodil, On, ki je deco k sebi klical, On, ki je bil posebljena, večna ljubezen...

Čast bodi Bogu v višavi, so zapeli odposlani angeli, ko se je zasvetel betlehemski hlev v čarobnem svitu, — in mir ljudem na zemlji...

Le sveti, ti sveti, ti krasno božično dre- vesce, v stoterih lučicah, ti oznanjuješ rojstvo večne ljubezni...

Politični pregled.

Državni zbor je po zločinski igri „Slovenske unije“ pričel „ekspres“ delati. Sprejel je celo vrsto manjših postav. Končno je sprejel tudi rumunsko trgovinsko pogodbo in tudi pooblastilno postavo. Tako pride- do poslanci na božične praznike in prinesejo kmetu — uničenje živinoreje doma! Potem se je državni zbor zaključil. Prihodnja seja se bo- de pisмено naznanila.

Štajerski deželni zbor stopi, kakor smo to že poročali, dne 28. decembra skupaj. Zasedanje bo- de prav kratko.

Penzije za ministre so grozovito visoke, kar je našim čitateljem itak že znano. Najhujše pri- temu je to, da dobi pri nas v Avstriji vsak mi- nister penzijo, pa če je bil potem 3 dni ali pa 10 let v službi. Zato imamo tudi že toliko pen- zioniranih ministrov, da bi se z njimi lahko krave futralo. Pri nas se menjajo ministri vsakih 14 dni. Proti tej krivici je stavil nemški po- slanec Nigrist v državni zbornici predlog, ki pravi: Vsak odstopivši minister, ki je bil naj- manjše 3 leta v službi, dobi penzijo v znesku letnih 8000 K. To bi bilo nekaj! Tisti pa, ki niso bili 3 leta ministri, naj bi si nos obrisali. Račovedni smo, kaj bodoje drugi poslanci k temu gotovo pametnemu predlogu rekli.

Bodočnost živinoreja. Zadnja poročila iz živinskega sejma v Berlinu pravijo, da je jako veliko živine preostajalo. To nam je pač dokaz, da bo- de konec našega izvoza svinji tudi konec izvoza govede v Nemčijo sledil. Mi nimamo torej na nikakoršni izvoz računati. Zanesti se zamo- rejo avstrijski živinorejci edino na domači trg. Zdaj se hoče pa balkanske meje odpreti. S tem bi za prvi hip prišlo v času od l. 1910—1917 iz Rumunske 109.000 komadov govede, 810.000 svinji in 700.000 ovce. Posledica tega bi bila in bi morala biti, da padejo živinske cene tako grozovito, da kmetu sploh ne bo- de več za živeti.

Vsa mala njena duša napolnjena je bila s tihim prič- kovanjem. Bila je prepričana, da je doma angelj prinesel drevesce, morda še lipce in še bogatejše, kakor je bilo pri krčmarjevih. Gorko je stiskala zlate orehe na svoje sečice in upala se je komaj dihati v pričakovanju doma. Kajti bilo je, kakor da bi plavalta božja beseda po sne- ženi planjavi: Mir bodi ljudem na zemlji...

Ko so prišli domu, pričakovala jih je kmetica v divjem jok. Bilo je prepozno — oče Furlan je zatislil svoje oči in nobena zdravniška pomoč mu jih ni mogla več odpreti. Pretresena sta gledala krčmar in zdravnik miriču v obraz. Anica pa je postala sama bleda kot mrlič. Z otroškim začudenjem je pogledala okrog sebe, kakor da bi iskala smrečico... Ali ni je bilo! Ni bilo božičnega angelja, temveč le smrtni angelj je s ti- himi krili izginil skozi okno...

Počasi je stopila Anica k mrtvemu očetu. In polo- žila mu je tistih par zlatih orehov na prsa ter zasepe- tala: »Oče, ali melišiš? Moj oče, danes je božični večer...

Hudo je postalo močnem pri srcu in oči so jim bile mokre.

Anica pa je stala bleda pri mrliču in počasi so ji kapljale solzice na posteljo... ena solza za drugo... svitlo božične solzice... in večni Bog v nebesih je te solze štel in štel...

Češki sodniki. Od vsacega sodnika se mora zahtevati, da je kolikor mogoče nestranskar- ski in da ne stori ničesar, kar bi mu utegnilo vzeti zaupanje pri ljudstvu. Češki sodniki se pa vsaj deloma tega navodila niso držali. Nasprotno, živeli so v političnem oziru tako, da se je celo ponižnemu justičnemu ministru preneumno zdelo. Minister je izdal vsled tega na politikujoče češke sodnike odlok, v katerem jih je opominjal, da uničujejo s svojim postopanjem zaupanje ljudstva v sodnikovo brezstrankarstvo. Zahteval je tudi od teh sodnikov, da opustijo politično delovanje... Češki sodniki se seveda ne bodoje dosti za ta ministerski odlok brigali. Politikujoali bodo naprej, kajti vsa Avstrija se mora danes žalibog že okoli oholih in prevzetnih čeških šovinistov sukati. To se bo- de godilo toliko časa, dokler ne pride — železna metlja!

V Pragi so z ozirom na slabe varnostne razmere število stražnikov za 389 moč povečali. Vsi ti policaji dobijo tudi revolverje. Kadar bo- dejo pa zdvijani Cebi zopet tujo lastnino ropali, ne bo- de nikjer nobenega policaja videti.

Srbski pritlikavci se zopet gibljejo. V skup- ščini izjavil je srbski vojni minister, da pride Srbija prav lahko do vojske z Avstrijo. Zato je zahteval sredstva, da utrdi srbske postoj- ranke ob naši meji. Ti paglavci še vedno ne dajo mira. Treba jih bo- de res za usesa prijeti.

Na Turškem izvršilo se je letos prvič vo- jaško asentiranje (nabor ali štelunga). Pri temu so se zgodile velike zmešnjave. Kajti preje se je turške uradnike ednostavno plačalo in vpisali so napačno starost v knjige. Tako so prišli zdaj vsled te separije 9 letni dečki in 60 letni možje k naboru!

Trgovina z dekleti se še vedno v severni Ameriki razširja. Ceni se število zapeljanih in prodanih deklet letno na najmanjše 15.000. De- kleta se zvabi s ponujano službo in potem se jih izroči — grehu. Stariši, pazite in ne verujte obljubam nesramnih agentov, temveč naznanite vsak slučaj takoj sodnji ali sploh oblasti.

Kralj Leopold II. umrl. V zadnji številki že smo poročali, da zamore smrt vsak trenutku belgijskega kralja poraziti. Medtem se je to re- šnično zgodilo. 17. t. m. ob 2^h uri zutraj je izdihnil kralj Leopold po dolgem, groznem trp- ljenju. Pokojnik bil je sin kralja Leopolda I. in je zasedel belgijski prestol l. 1865; bil je torej koraj 45 let kralj. Na vsak način spada ta kralj med najznamenitejše in najkrepkejše postavbe belgijske zgodovine. Bil je pravi „meščanski kralj“, a kot tak neumorno delaven in za svoje ljudstvo požrtvovalen. On je pač v prvi vrsti ustvaril mogočno industrijo v Belgiji in dal s tem prebivalstvu kruha in zaščuka. Največje, naravnost življensko delo pa mu je bila pridobitev Kongo- države. Z lastnimi sredstvi in na lastno peat si je pridobil sredi Afrike to državo in l. 1885 so tudi velevlasti priznale, da ji je on vladar. Vsi, tudi domačini, so mu najprej hudo nasprotovali. Ali danes uvideva vsak, da je Belgija s Kongo- državo napravila velikanski dobiček... V za- sebnem življenju je imel Leopold II. veliko ne- sreče in veliko je tudi sam zagrešil. Ločen je bil od svoje žene in svojih otrok, katerih niti k

svoji smrtni postelji ni pustil. Umrl je raje sam in neizprosen... Na belgijskem tronu mu sledi princ Albert.

Na Grškem se pripravljajo resni dogodki. Vlada je podala demisijo, a vojaška liga, ki ima vso moč v roki, jo ne sprejme. Vse železnice so zastražene z vojniki. Bojijo se, da pride do ve- likanske meščanske vojne.

V Belgiji so pričeli socialisti ob priliki smrti kralja Leopolda II. hudo agitacijo za vpe- ljavo republike. Socialisti pravijo, da je kralj predrag, ker je Leopold belgijsko državo baje 15 milijonov koštal. Agitacija seveda ne bo- de imela nobenega uspeha.

V Švici imeli so volitev predsednika repu- blike. Izvoljen je bil Robert Comtesse za l. 1910. Izvoljeni je pristaš radikalno-demokratske stranke.

Prvaki proti ljudstvu. Po- litični zločin v državnem zboru. — Boj proti davko- plačevalcem. — 84 urna seja.

Mislimo, da poznamo politiko prvakiš po- slanecv natanko in da smo jo tudi že natanko svojim čitateljem razjasnili. A vendar nas je zadnje postopanje prvakiš poslancev v državnem zboru presenečilo. Te- ga res nismo pričakovali in za takni politični zločin tudi naših prvakiš- zagriženih poslancev nismo smatrali zmorne... V avstrijski državni zbornici so izvršili prvakiški poslanci navadni politični zločin, kakoršnega se na Avstrijskem skoraj še ni videlo. To bo- di pribito in temu treba tudi širo javnost preskrbeti. Slovensko ljudstvo mora zvedeti, na kako brezvestni način trajajo njegovi poslanci čas in kako naravnost kra- dejo davkoplačevalcem denar iz žepa. Slovensko ljudstvo mora to izvedeti, da bo- de čimpreje napravilo veliki obračun s temi ljudji, ki se doma delajo za ljubezni pošne vo- ditelje ljudstva, na Dunaju pa delajo zoper ljudstvo, zoper ustavo, zoper državo vsedanji obliki, ja zoper cesarjevo izrecno mnenje...

Znana nam je vsa prvakiška politika in za- sledujemo jo že skozi desetletja. Dobro vemo — in tudi slovensko ljudstvo to ve! — da niso prvakiški poslanci za to ljudstvo še nikdar ničesar storili! Doma so ti sitni gospodje pravili, da v državnem zboru grozovito delajo za „dobro naše ljudstvo“, na Dunaju pa so govorili k večjem za kakine dvojezične napise ali se potegovali za kakine prenapete diurniste. Prvakiški poslanci so le takrat res pridno „delali“, ko se je šlo za zvišanje duhovniških plač. Dru- gače pa še nikdar ne! Glasovali so pač za ne- srečno avstro-ogrsko pogodbo, ki nam je mi- ljone našega krvavega denarja iz žepa vzela, ki je Ogorom z našimi davki na konja pomagala. To je bilo vso delo prvakiške gospode v državni zbornici. Kadar se je šlo za postavbe, ki so bile vbojemu ljudstvu škodljive, takrat so prvakiški poslanci za vlado glasovali... Vprašamo: zakaj

Pošten konec občinske seje.

(Splač Vidi ga Vadro Kokurtola.)

V nedeljo po večernih smo sedeli pri veliki mizi v občinski pisarni nekje na spodnjem Štajerskem. Vršila se je seja o naših starih onemoglih občinskih siromakih. Ko je prišla določena četrta ura, se je zborovanje pri- čelo in bili smo vsi za mizo, kakor porotniki na sodnji. Le stari Topolnik je sedel pri peči pokrit z velikim svinjskim klobukom ter je pušil tobak, da se mu je ka- dilo iz grla kakor iz tovarniškega raufanika. Omeniti mo- ram, da je naš občinski odbor složen iz liberalne stranke, nekaj klerikalcev, enega punfirjaka, druga polovica pa je „Stajercijanecev“ in o starem Topolniku govorijo celo, da je „antekrist“.

Sedaj vstane naš občinski vojvoda, natakno nosni jarem ali očala, vzame papir v roke, ter pozdravi svoje apostole in jih prosi, da ga pazljivo poslušajo. Tudi stari Topolnik je vstal pri peči, se lepo ponižno odkril ter prosil gospoda govornika za besedo. »Kaj pa imate vmes povedati, vi Topolnik?«, ga vpraša naš občinski star- šina. »Omenim samo, da še pristavite, gospod župan, te-le besede zraven: Predno zaslišite kaj nadalje, prosimo sv. duha pomoči, da nam naše odloke rasvetli!«. Na te Topolnikove besede je zagrmelo triločni »živjo«. Gos- pod župan je ubogal starega Topolnika, kateri je vsedel zopet pri peči, tebebilni pokrilec na glavo in našel svojo lulo. Ko so verniki nekoliko pokajljali in se pomirili,

jim je prečital naš občinski predstojnik program v za- devu naših občinskih ubolcev in nazadnje je pristavil: »Kaj naj naredimo z 75 let stariim Zidrom, kateri je v resnici siromak, ker ima samo eno nogo, nima po- trebne obleke, ne posestva, ne živine, ne hiše, ne otrok in nobene rodbine, nima zabilca, ne moke, kruha, ne pen- zija in t. d. Kakor vidite, žer ga vsi poznate, ni več za nobeno delo.«

Nato se je začel pogovor; nekteri so rekli, »v špi- tal ga dajmo«, drugi pa, da »naj gre berači«, en kleri- kalec pa se je zadržal »v norhaus z njim«. Ker sem mo- ral kot občinski mazah ali pisah vse točke trga zboro- vanja natanko vpisovati, moram tudi zaznamovati besede našega pobožnega Topolnika. Zdaj se oglasi stari patri- jarh pri peči in govori tako le: »Zahvaljujem se za vzorne besede gospodov govornikov, ter si ob enom do- voljujem nekatere točke pripomniti. Torej, stari Zidur je moje starosti, poznam ga od njegove mladosti do da- našnjega dne. On ni imel nikoli nič, drugo kar si je kot hlapec zaslužil. Bolan ni, zato pa je moremo v špi- tal potisniti in beračiti ne sme ne on, ne kaplan, ne fajmošter. Kar se tiče tretje točke, ne spada v »norhaus«, ker je vedrega in zdravega uma, bolj kot mi modrijani. Dragi odborniki, pri tem vas opozorim na neko pametno reč. Kar mislite fajmoštru dati kot zbirco, dajte Ziduru in drugim onemogliim siromakom in Bog Vas bo- de stoterno povrnil. Kakor veste, je stari Zidur včas svo- jega življenja kot zvesti hlapec služil pri kmetih in pri